

Skorpen

OPFOSTRINGSHUSFORENINGENS

MEDELSBLAD

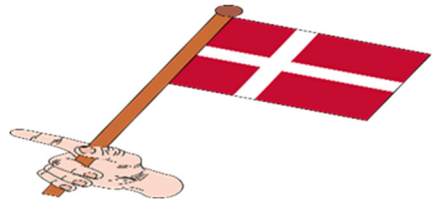
Nr. 1 - 2025

Februar

132. årg.

153 ÅR

Vi fejrer Opfostringshusforeningens fødselsdag med:

Stegt flæsk med persillesovs

Hannes fødselsdagslagkage, kaffe og en lille sang

i foreningens lokaler på Ndr. Fasanvej lørdag den 8. marts kl. 13:00

Nb. Stegt flæsk med persillesovs er ikke en usund spise; man skal bare huske at spise kartofler til.

Citat: kokkeskolen.

Det er gratis for foreningens medlemmer, og du kan endog medbringe en ledsager. Der bliver serveret øl både med og uden alkohol.

Af hensyn til indkøb og borddækning vil vi meget gerne have en tilmelding senest den 1. marts til: sekretaer@ohf.dk

Vi håber, at du støtter op om foreningen og deltager i fødselsdagen. Vi vil gøre alt for at skabe den gode stemning, og sikre ”sprødt flæsk”.

Pbv
Jørn og Rasmus

Skorpen nr. 1

2025, 132. årg.

Udgivet af
Opfostringshusforeningen af 1872
Ndr. Fasanvej 124 B
2000 Frederiksberg

Web-adr.: www.ohf.dk

Bestyrelse

2/90 André Fleron, formand
55/66 Søren Derving, næstfm.
34/71 Rasmus Buss, kasserer
103/57 Finn Johansen, redaktør
66/66 Jørn Lindholdt
103/66 Mikael Randløv

Suppleant

ledig

Revisorer

55/60 Per Gade Christensen
32/59 Aage Johansen

Stiftelsen

2/90 André Fleron
E-mail: formand@ohf.dk

Webmaster for www.ohf.dk

61/77 Michael Brimer

Adresseændringer

Meddeles pr. e-mail til:
formand@ohf.dk

Bladet Skorpen

Redaktion
Ansv. Redaktør
103/57 Finn Johansen
Tlf.: 33141815
E-mail: redaktoer@ohf.dk
Sms: mobil 22808068

Redaktionsadresse:
Ndr. Fasanvej 124 B st.tv.
2000 Frederiksberg

Runde fødselsdage

Vi gratulerer

15/1	45/61	Erik Kristensen	80 år
10/2	67/72	Bo Hviid Kristensen	70 år
16/3	34/71	Åge Rasmus Buus	70 år
23/3	100/54	Ib Stjernekilde	85 år

For 45/61's vedkommende noget forsinket, men er ikke mindre velfortjent.

OBS.OBS.OBS.OBS.OBS.

Ord. generalforsamling 2025 afholdes

Lørdag den 12. april kl.
12:00

Reservér allerede nu dagen i din kalender. Dagsorden m.m. følger senere.

Kontingent 2025

Du har modtaget en faktura for indbetaling af årskontingentet.

Hvis du allerede har betalt, skal du intet foretage dig. Denne reminder gælder kun dem, der endnu ikke har sørget for betalingen.

”Skorpeskolen på den yderste pynt - igennem 250 år”

142 sider, rigt illustreret

Pris: 100 kr. + porto

Kan bestilles hos redaktøren.

Nytårskuren 2025

Der var god plads omkring det lange bord; men med 18 deltagere lykkedes det alligevel at skabe en god stemning.

Foreningens formand André havde sammen med sin kone Tine sørget for lækker smørrebrød og dertil hørende drikkevarer.

Undervejs fortalte Jens Carsten Hansen 19/68 om sit bogprojekt, hvor han arbejder på at samle, hvad der findes af såvel autentiske som mere fiktive skorpelhistorier. Som et eksempel på sidstnævnte havde han medbragt historien om "Affæren", som blev bragt i Magasinet (Politiken) i 1952. Historien følger på de efterfølgende sider.

AFFÆREN

Af Frode Jensen. Tegning af Ib Spang Olsen

At begivenhederne i denne beretning ligger en halv snes aar tilbage i tiden betyder desværre ikke, at den er forældet. Endnu i dag hviler den samme klamme atmosfære over enkelte af vore institutioner

Fra jeg var ti til jeg var fjorten aar gik jeg paa en kostskole "for fattige, men velbegavede drenge", hvor eleverne havde numre fra 1 til 114 og var klædt i uniformer med anciennitetsdistinktioner på ærmerne. Det var ikke i udlandet, det var i København, og vi var inddelt i fire klasser, der hver tilbragte fire aar inden for skolens mure.

Affæren begyndte paa nederste sovesal, hvor en af sovestuedrengene fra fjerde opdagede, at 34 laa med begge hænder under dynen. For sovestuedrengen var der ingen tvivl: det var en natlig adspredelse, han ikke var ukendt med. Men da den samtidig stod for ham som en stor synd mod gud og skolen, gav det ham lyst til at jage en skræk i den lille 34 fra første.

Meld dig. 34!
Mig? For hva?
For at ligge og svanse! Meld dig!
Det passer ikke!
Bare ta' og meld dig!
Arr nej???
Meld dig!

Uheldigvis kom den inspektionshavende lære Olsen i det samme forbi ude på gangen. Han opfattede, at 34 fik besked paa at melde sig for et eller andet. Havde han vidst, hvori 34's brøde bestod, og hvad opklaringen af den skulle føre med sig, var han sikkert listet til sit værelse og krøbet langt ned under dynen, men han vidste det ikke, og han nød at opklare drengenes smaa forsynelser. Det gav respekt. Han var forholdsvis ung, og det var hans store ærgerrighed at faa øgenavnet "detektiven" eller "snuseren" i stedet for det mere betegnende "kridt".

Til 34's og sovestuedrengens store skræk traadte han pludselig ud af gangens mørke og stillede sig, saa natlampens blaaviolette skær kastede uheldssvangre skygger paa hans ansigt.

- Kom her hen, 34!

34 kom derhen.

- Hvad skal du melde dig for?

Han tog alle tonarter og betoningsnuancer i brug og alle masker paa, uden at det lykkedes ham at faa den lille tudbrølede dreng til at udtale sig om sin forbrydelse, og da sovestuedrengens forsøgte at bortforklare sagen med en fantastisk historie, blev lærer Olesen til store tilfredshed klar over, at det var en sag, der krævede behandling for lukkede døre. Han beordrede de to drenge ind paa sit værelse, og efter en timelang afhøring faldt tilstaelsen. Lille 34 lettede sin samvittighed for noget, der havde tynget den helt ned i tærne, lige siden han var begyndt paa den slags.

For lærer Olesen var det imidlertid ikke nogen lettelse. Han saa sig pludselig stillet over for et problem, som han ikke var i stand til at løse paa egen haand, og saa skaffede han sig sine kollegers evige forbandelse ved at gøre en affære ud af det.

Næste morgen indkaldte inspektøren samtlige lærere til møde på sit kontor. Skoleundervisningen blev aflyst, og drenge beskæftiget med lektielæsning under opsyn af legestuedrengene. Paa lærermødet afgav lærer Olsen beretning om 34'a tilfælde, idet han beklagede sin klodsethed, da det øjensynligt ikke havde været sovestuedrengens agt, at den lille skulle melde sig. Men saa var tilstaaelsen altsaa faldet, og saa vidt han kunne skønne havde denne last udbredelse ogsaa ud over dette ene tilfælde. Under sin beskrivelse af de pædagogiske skrupler, han havde haft ved udmaalingen af straffen, kontaterede han, at den traditionelle øretæve, der i forbindelse med skrækken og ydmygelsen vel havde været mere end straf nok for en grim, men i øvrigt almindelig forseelse, ville sidestille den med saadanne smaaforseelser som at snakke under lektielæsningen i drengenes bevidsthed, og det, fandt han, var moralsk og pædagogisk usundt.

Lærer Hansen mente ikke, at ondet havde større udbredelse paa skolen, under henvisning til, at drengene var saa meget beskæftiget hele dagen, saa de simpelthen ikke evnede at have den slags lyster, naar de var kommet i seng. Men han gav lærer Olsen ret i, at det havde været pædagogisk og moralsk ukorrekt at straffe 34 med en lussing.

Lærer Jensen mente, at straffen for noget saadant – i drengenes bevidsthed – maatte være bortvisning fra skolen, og anbefalede, t man undersøgte sagen til bunds.

Lærer Petersen, der var dagens inspektionshavende, kunne fortælle, at drengene alle som én vidste, hvad der var sket, og vidste, hvorfor der pludselig blev holdt lærermøde i dag. Ligesom lærer Jensen anbefalede han at forfølge sagen om muiigt at naa frem til den dreng, som havde ført denne forkastelige viden ind paa skolen.

Skolelægen mente, at drengene burde skaanes for de voksnes moralske hykleri og have undervisning i forplantningens historie og mysterium, men hans forslag blev modtaget med uvilje af inspektøren, der belærte ham om den kristne etik og moral, der var grundlaget for skolens hele aand og undervisning.

Inspektøren var i øvrigt den af lærerne, der var dybest rystet. Han viste godt, at børn kunne finde paa den slags – det var rystende nok – men at drengene på hans skole, drenge, som sang morgen- og aftensang, drenge, som bad bordbøn og fadervor, drenge, som han havde i religion, drenge, som aldrig var i kontakt med omverdenen og gaden uden paa søn- og helligdage, at skolens drenge gjorde den slags.

Paa lærermødet blev afstanden mellem moralske fordomme og sund fornuft større og større, forvirringen var almindelig, løgnens og hysteriets sejr total. Paa trods af deres første velovervejede indlæg i debatten maatte lærerne over for skolelægen indrømme, at de udmærket vidste, at drenge forlystede sig paa den facon. Lærerne vidste altsaa, at drengene gjorde det. Det gjaldt for dem om at give drengene det indtryk, at de ikke vidste det, men nu vidste drengene, at lærerne vidste, at 34 havde gjort det, og de afventede i spænding, hvad straffen ville blive. I drengenes bevidsthed maatte den mildeste straf blive bortvisning fra skolen: men tog man den i anvendelse, blev offentligheden draget med, og med den position, den sunde fornuft trods alt indtog, ville det ødelægge skolens renommé. Nøjedes man med en mindre straf som lussinger eller slag, havde man sidestillet forsyndelsen medtidig snak og pærerov i inspektørens have. Helst af alt ville inspektøren dømme 34 til helvedes ild og svovl, men det, mente lærerne, ville ikke virke saa afskrækkende som et par paa kassen.

Omsider blev man dog enige, og der blev nedsat et forhørsudvalg bestaaende af lærerne Hansen, Olsen og Jensen, der traadte i funktion efter middagspausen. Forhøret blev holdt i et klasseværelse, og de tilstødende lokaler blev tømt for drenge og aflaaet.

34 gentog sin natlige tilstaaelse, og under trusler om allehaande lykkedes det forhørslederen lærer Olsen at opklare, hvem der havde lært 34 det, ligesom han fik samlet numrene paa de fem-seks kammerater, 34 vidste gjorde det samme. En fjerdeklasser blev tilsagt som kurér

med den opgave at afhente synderne, efterhaanden som tilstaaelserne faldt. Og nu faldt de slag i slag, for der var mange smaa syndere, der trængte til at lette en tung samvittighed, og den uro, der tidligere paa dagen havde kendetegnet stemningen i legestuen, afløstes af resignation – endelig kunne man faa rensed ud i sin sjæl og samvittighed og maaske slippe for de slemme sygdomme.

Efter en halv times forhør stod der en kø uden for forhørslokalet. Man maatte skaffe en ny kurér, og den gamle sluttede op i køen af nervøst muntre syndere, der delagtiggjorde hinanden i deres viden for at kunne regne ud, hvornaar hele skolen ville staa i kø. Det gjorde den efter aftensmaden med enkelte undtagelser. Lærernes ansigter var usædvanligt lange og stramme. Det stod dem efterhaanden klart, at nederlaget var aabenbart. Trods deres mørke miner og lynende øjekast var deres roller undergaaet en forandring fra forhørsdommere til skriftefædre.

Undersøgelsens resultat var mildest talt over forventning. Selv lærer Olsen var begyndt at blive ked af det. Det stod dem alle tre klart, at sagen havde forgreninger langt ud i samfundet og op i toppen af rigets administration, for førsteklasseerne havde lært det af dem fra anden, andenklasseerne af tredje, tredje af fjerde og fjerde af den klasse, der var blevet konfirmeret og var gaaet ud før sommerferien, og som havde lært det af den foregaaende klasse, der havde lært det af en klase, hvoraf flere elever nu sad som samfundets agtværdige mænd, der havde lært det af folk, der nu var oldinge eller døde. Da klokken ringede til aftensang, fandt afhøringerne deres naturlige afslutning, for samtlige 114 drenge havde blankt og uforbeholdent tilstaaet deres synd. Det blev ikke til nogen aftenlovsang den aften – man fandt, det ville være blasfemisk.

Næste morgen holdt lærer Hansen et bevæget foredrag. Han kom ikke ind paa det med stor-ken, lige saa lidt som han beskæftigede sig med det, han egentlig holdt foredrag om.

Inspektøren talte om menneskenes synd og Guds straf, men uden den retfærdige vredes veltalenhed, sagtmødig og bedrøvet. En af tredjeklasseerne puffede forsigtigt til sin sidekammerat: - Du han er lige ved at tude....

Politiken (Magasinet)

Efterskrift

Jens Carsten kan oplyse om artiklens tilblivelse, at illustrationen har sin oprindelse i 1949, da Ib Spang Olsen (ISO) virkede på ”Heldagsskolen for vanartede unger”, og at modellen til tegningen er en elev ved navn Richard fanget af ISO i et frikvarter. Tre år senere har ISO så valgt at bruge tegningen som illustration til Affæren.

Tegningens oprindelse er et glimrende eksempel på, at illustrationen til en tekst ikke er en dokumentation men en fiktion.. Det samme gælder teksten: Navnene på lærerene kan være ren fiktion. Sågar forfatteren (Frode Jensen) kan være fiktion (pseudonym).

Fiktionens karakter understreges yderligere af oplysningen i indledningen om, at eleverne var klædt i uniformer med anciennitetsdistinktioner på ærmerne.

Men ellers er historien nu sød nok. Og noget tilsvarende har helt sikkert også forekommet på DKO.